

Verslag bezoek SPARE Cairo

12 oktober '08

Zondagmorgen vertrek ik voor een werkbezoek aan SPARE in Egypte, richting Parijs, vliegveld Charles de Gaulle. Het is 3 uur rijden en rustig op de weg. Overal in de velden zie ik de jagers, het is duidelijk: het jachtseizoen is weer begonnen en ik denk aan al de herten, zwijnen en hazen die deze winter niet zullen halen.

De vlucht verloopt voorspoedig, na 4,5 uur vliegen landen we in Cairo. Het is inmiddels half 12 's nachts en onvoorstelbaar druk op de weg, Cairo leeft 's nachts.

We rijden Cairo uit richting Saqqara, deze weg is vrij nieuw geasfalteerd, voor de toeristen want in Saqqara is de oudste tempel van Egypte, en dus een grote toeristische attractie. Langzaam wordt het minder druk en komen we meer en meer in het landelijke Egypte.

Het is inmiddels half 1 wanneer ik bij Amina (de voorzitter en oprichtster van SPARE) arriveer, ik maak kennis met de Egyptische gastvrijheid wanneer er een uitgebreide maaltijd voor mij wordt klaargezet.

Maandagmorgen, Raof de man van Amina is al op, hun de honden verwelkomen mij. De lucht is hier niet helder, er hangt altijd een soort waas, de temperatuur is heerlijk. Het is duidelijk dat de mensen hier veel meer buiten leven. De telefoon hangt gewoon buiten in een boom.

Raof laat mij de zeepfabriek zien waar met de hand zeep gemaakt wordt. Er zijn nog maar 2 bedrijven in heel Egypte die dit zo doen. Van de olijven in de boomgaard (1200 stuks) wordt olie geperst (op een hele oude manier) en deze olie wordt gebruikt om zeep van te maken.

Ik maak een wandeling over het terrein, waarbij de ezels mij nieuwsgierig volgen. Buiten hun huis leven ong 15 ezels die allemaal door SPARE gered zijn en hier een veilig heenkomen hebben gevonden. Het huis en terrein ligt omgeving door de woestijn. Wat een bijzondere plek.

Tegen het middaguur komt Amina erbij, we pakken de koffer uit met giften van AMCF en Amina zegt dat we naar het opvangcentrum gaan.

Dit ligt in de stad dus 1,5 uur rijden, waarbij ik nu met daglicht pas goed kan zien hoe veel zwerfhonden er zijn, overal waar je kijkt lopen of liggen ze. Maar wat mij pas echt schokt zijn de ezeltjes, honderden, voor veel te hoog en zwaar geladen karren, sjokken ze gelaten voort. Sommigen hebben de tekenen van jaren stokslagen en te weinig eten, het verdriet straalt van ze af. Wanneer hun eigenaar ze niet nodig heeft, staan ze aan soms touwtjes van nog geen meter, in de brandende zon te wachten. Geen water, geen eten, geen schaduw. Het breekt je hart.

In de opvang maak ik kennis met het team, en er wordt gepraat, vooral veel gepraat, ik spreek geen Arabisch en kijk maar rustig toe. Dan krijg ik een rondleiding door de opvang, er zijn verschillende open buitenplekken waar de honden in groepen worden losgelaten, minimaal 1x per dag 2 uur. De vrijwilligers houden bij welke honden bij elkaar kunnen en passen zo steeds de groepen aan. De kleine honden bij elkaar, de grote, teefjes en reuen gescheiden als ze niet geholpen zijn. De honden die niet op de buitenruimtes zijn, zitten in hokken. Het ziet er

allemaal buitengewoon schoon uit en de honden zien er goed uit. Natuurlijk zijn er hele bange honden, schuwe honden en brutale honden. Sommigen zijn vreselijk mishandeld en niet toe naderbaar door vreemden, zij zitten in een hoekje en ik vraag me af wat hun kwaliteit van leven is. Ze spelen niet, kunnen niet aangehaald worden en zijn altijd bang.

De mensen doen enorm hun best maar er is weinig tot geen kennis over hondengedrag. De dierenartsen die ongelooflijk goed hun best doen hebben het in Egypte moeilijk. Dierenarts is een beroep wat belachelijk gemaakt wordt. Wanneer je niet slim genoeg bent voor mensendokter wordt je koeiendokter, is de algemene mening. Dus zelfs als je kiest om dierenarts te worden durf je dit bijna niet te zeggen omdat mensen je uitlachen. De opleiding is ook beperkt, steriliseren leren de artsen bijv niet.

De WSPA heeft vorig jaar geregeld dat er een paar dierenartsen kwamen die de SPARE artsen hebben geleerd hoe een sterilisatie/castratie te doen.

Achter een van de honden uitlaatplaatsen ligt de kattenopvang. Hier zitten katten die bijv een poot missen of blind zijn, ook zij zien er goed uit en de cattery is schoon maar wel klein.

Achter het SPARE gebouw hebben ze een nieuw gebouw, de bedoeling is dat hier op de begane grond een hondenspension komt (om geld te verdienen), op de 1^e etage een veel grotere kattenopvang met een stukje kattenspension en op de 2^e etage een educatie ruimte. De bouw ligt echter stil, er is nog 10.000 euro nodig en die is er niet. Nu worden er honden met 3-4 in een hok gestopt, meer honden kan SPARE niet opnemen omdat de ruimte er niet is.

Je vraagt je af..... In een stad met 1 miljoen zwerfhonden (geschat want men weet het niet), wat voor nut heeft een opvang voor 100 honden? Hoe vertel je de bevolking dat je geld nodig hebt om dieren te redden als er niet eens geld is om kinderen te kleden? Als er nauwelijks geld is voor eten? Wat ligt er hier nog een grote taak.

Amina en haar team werken hard om met de bevolking de discussie aan te gaan over de Islam en dieren, er is een boekje gemaakt en op straat spreken ze mensen aan. Ze leggen uit dat wanneer de mensen hun ezel goed behandelen dat deze sterker is en langer mee gaat, ze leggen uit dat als een hond zijn vaccinatie heeft gehad en gesteriliseerd is, hij geen ziektes meer kan overbrengen en geen pups meer kan maken.

Ik heb groot respect voor de immense taak die deze mensen op zich hebben genomen. Wat is dierenwelzijn toch makkelijk als je achter je computer zit met je kopje thee.

Na het bezoek aan SPARE gaan we naar de flat van Amina in Cairo zelf, om de flat leven ong 25 zwerfkatten die zij zelf heeft laten helpen en elke dag voedt. In de flat zit een pup van 4 weken en een kitten, gevonden op straat, ze hebben gezelschap aan elkaar maar leren zo geen mensen of vreemde dingen kennen. Een alternatief is er niet want in de opvang is er voor pups geen aparte ruimte plus dat de pup nog niet geënt is.

Amina moet 's avonds naar een tv show, in 1^e instantie wilde ik mee maar ze zegt dat het waarschijnlijk wel 2 of 3 uur zal worden eer ze terug is. Dat is toch te laat voor mij en ik ben behoorlijk moe van alle indrukken dus ik duik er vroeg in.

Ik denk na over het dilemma

- als zwerfhond op straat leven: zelf zorgen voor je eten, grote kans op overrijden, mishandelen enz maar wel vrij
- in de opvang met eten, verzorging maar niet vrij

De kans dat een hond geadopteerd wordt in Egypte zelf is vrij klein.

Dinsdagmorgen

Amina heeft geregeld dat ik met een taxi terug naar Saqqara.

Wanneer we weer door het dorpje komen, zie ik pas goed hoe deze mensen leven, er is geen stromend water, geen riolering, wel elektra, kinderen spelen op straat, honden, katten en kippen lopen op straat, je ziet geen teefje lopen die geen uitgezakte tepels (en dus pups) heeft. Mijn handen jeuken om foto's te maken maar Amina heeft me dit afgeraden omdat de mensen hier niet gefotografeerd willen worden.

De kinderen vliegen naar de taxi toe, geen Arabisch uiterlijk is hier toerist en dus rijk, Amina heeft verteld dat met name de jongetjes hier opgevoed worden als koningen, ze krijgen in alles in hun zin en de meisjes worden geleerd om de jongetjes te dienen en gehoorzamen. Je kan dit zien, het straalt van hun gezichten af, vaak brutaal tot arrogant aan toe.

In Saqqara aangekomen ga ik kijken bij de hondjes die Amina gevonden heeft en nu 6 maanden zijn, ze moeten eigenlijk naar de opvang want hier zitten ze alleen, al is het op een groot terrein. Ze zijn zo blij met aandacht en weten niet hoe gek ze moeten doen.

Ik ga naar buiten en daar is het personeel bezig met het wassen van de ezels, ik help wat mee en maak foto's maar je spreekt de taal niet en het is wat onhandig. De mannen hebben in elk geval veel lol en de ezels ook want ze zijn nog niet schoon of ze gaan gelijk weer liggen rollen.

Na het middag uur komt Amina ook, dan komen de vrijwilligers van de Donkey Sanctuary, zij komen elke week om de ezels te verzorgen, je kan zien dat deze mensen een groot hart hebben voor dieren, maar ze gaan ook erg professioneel te werk en dat is goed om te zien.

In de morgen had ik een hond buiten het terrein gezien met een kapotte keel, ik vertel dit aan Amina en we gaan op zoek om de hond te vinden, helaas lukt dat niet. Zij looft het personeel geld uit om de hond te vinden. We gaan dan op zoek naar ezelvoer en ik zie weer een stukje Egypte wat toeristen niet te zien krijgen, het afval op straat, hele gezinnen op de ezel, kraampjes met fruit en andere eetwaren en kinderen, overal kinderen. Ik vraag me af wat er meer zijn, kinderen of zwerfhonden.

En natuurlijk weer overal die arme ezeltjes. Sommige staan op instorten, de kop hangt en ik moet mezelf echt emotioneel wapenen tegen deze ellende. Amina vertelt dat ezels hier ontzettend goedkoop zijn, als een ezel op is, jammer dan, ze laten hem dan gewoon ergens achter om te sterven.

Naar aanleiding van het optreden van Amina, waar ze gepraat heeft over de rol van dieren in de Islam, in de Bijbel in het Boeddhisme, staat de telefoon niet stil, de hele dag gaan haar mobiels en ook op de opvang horen we, staat de telefoon roodgloeiend. Amina is doodmoe maar ook dolblij want deze publiciteit is uniek in Egypte. Ze praat, praat en praat.

Woensdag morgen weer vroeg op, ik loop wat rond, praat lang met Raoef over van alles en nog wat en speel met alle honden die genieten van deze aandacht.

Na de middag komt de slangenman, een oude man die van vader op zoon al generaties lang heeft geleerd hoe slangen te vangen. De slangen worden niet gedood maar vrijgelaten in de woestijn (en komen volgens mij dan net zo hard weer terug).

Het is het einde van de middag wanneer hij klaar is en Amina zegt dat we in de flat in de stad gaan slapen omdat dit dichterbij het vliegveld is. Rond 7 uur zijn we in de flat en wordt er een laatste maaltijd bereid, we praten en Amina wil de foto's op mijn blog zien van onze honden. Tegen half 12 nemen we afscheid want ik moet vroeg op en dan zijn Raoef en Amina nog niet wakker.

16 oktober

Donderdagmorgen half 7, opstaan, zachtjes doen en de taxi staat te wachten met dezelfde taxichauffeur als afgelopen keer. Het is relatief rustig op de weg, volgens Ezmael is het over een half uur 10x drukker. Op het vliegveld is het chaos, honderden mensen staan in een massa voor 1 poortje, er wordt gedrongen, geduwd, geschreeuwd en getrokken. Ik schuifel rustig stapje voor stapje richting het poortje. Eer ik bij de wachtruimte van de gate ben, is mijn paspoort inmiddels 6 keer gecontroleerd.

De reis terug verloopt voorspoedig, het vegetarisch eten aan boord is, als altijd, nauwelijks weg te krijgen. Bij aankomst in Parijs wordt de ruimte waarin we zitten met een spray bespoten, tegen ongedierte of virussen....

Om kwart over 7, iets meer dan 12 uur later dan toen ik vetrok, ben ik thuis. Onze honden gaan volledig uit hun dak, wat zijn ze toch schoon en goeddoervoed wat een verschil met de dieren daar die allemaal stoffig zijn (hoe kan het anders met al dat zand en vuil).

Het is fijn om weer thuis te zijn maar er is ook een gemis. Ik houd van Egypte ondanks hoe ze met hun dieren omgaan. Het was een boeiende, indrukwekkende reis en vooral nuttig omdat het goed is om met eigen ogen te zien en van de mensen zelf te horen hoe anders het daar is.

Heeft het helpen wat wij doen zin? Een paar keer per jaar een doos sturen met medicijnen, speelgoed, halsbanden enz? Helpt dit het probleem oplossen? Nee helaas niet maar het helpt wel om het leven van de dieren in de opvang een beetje beter te maken. Er is geen geld voor speelgoed, er is sowieso geen speelgoed voor dieren. En het is ook een mentaal iets, de mensen daar zien dat wij hen willen helpen en krijgen daardoor zelf ook weer moed, want het is wat om elke dag opnieuw de discussie te moeten aangaan, om elke dag opnieuw van je familie te moeten horen dat je gek bent dat je dieren helpt (de vrijwilligers), om elke dag opnieuw de ellende te moeten zien. Daarom is het zo belangrijk dat er nu vanuit de televisie en radio belangstelling is, daarom is het belangrijk dat wij hen steunen al is het maar met kleine dingen.

Daarom is het zo belangrijk dat de AMCF meer donateurs krijgt want om hen te kunnen helpen hebben wij ook alle hulp nodig die we kunnen krijgen.

Voor wie SPARE wil helpen, het is mogelijk om een Horus zeep te kopen (handgemaakt dus van olijfolie en zonder chemische toevoegingen) ze zijn 3 euro (excl verzendkosten) en zijn er in Scarabee en Horus uitvoering. De opbrengst van de zeep gaat volledig naar SPARE.

Soekran (bedankt!)

Betty

Voorzitter Animal Medical Care Foundation

Alle foto's van het bezoek zijn te vinden op

[http://picasaweb.google.nl/animalmedicalcarefoundation1/VisitSPAREgyptOctobre2008#](http://picasaweb.google.nl/animalmedicalcarefoundation1/VisitSPAREEgyptOctobre2008#)

Meer info over SPARE is te vinden op www.amcf.nl